

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **M. R.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2022 č.j. CPR-6387-3/ČJ-2022-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 11. 3. 2022 č.j. CPR-6387-3/ČJ-2022-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 23. 1. 2022 č.j. KRPA-28529-12/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce považoval za pravdivé, že se dopustil neoprávněného pobytu od 29. 10. 2019 do 23. 1. 2022, kdy tuto délku nepovažoval za bagatelní a v této souvislosti nepovažoval délku správního vyhoštění za drakonický postih. Přesto však namítal, že napadené rozhodnutí nedostatečně posuzuje přiměřenost tohoto rozhodnutí a nedostatečně se zabývá pohnutkami žalobce. Poukázal na to, že Českou republiku neopustil z důvodu záliby v této zemi, počátkem roku 2020 se ocitl v nedobré finanční kondici, musel si zajišťovat výdělek brigádami v ČR, následné okouzlení převážilo nad zájmem na respektování právních norem. Žalobci je třeba přičíst k dobru, že se jedná o první pochybení, kterého zjevně lituje, spontánně se doznal, spolupracoval se správním orgánem, nijak nemlžil a vypovídal pravdivě. I když připustil, že toto je jeho povinností a nikoli devízou, měl za to, že mu lze umožnit návrat do ČR i dříve než za 18 měsíců, pochází ze zaostalého státu, odloučení od České republiky, ke které přilnul, by představovalo nepřiměřeně tvrdý zásah do jeho soukromého života.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, neboť v rámci vedeného správního řízení se správní orgány vypořádaly se vším, co vyšlo v řízení najevo a s tím, co uvedl účastník řízení.
5. Byl přesvědčen, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení nebo následně vydaného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
10. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 29. 10. 2019 do 23. 1. 2022 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce však nesouhlasí s délkou uloženého správního vyhoštění, je přesvědčen, že s ohledem na individuální okolnosti dané věci se nejedná o přiměřené opatření.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 23. 1. 2022 prováděla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu, při které byl kontrolován cizinec, na výzvu nepředložil žádný CD, jediné co předložil, byla kartička MHD, uvedl, že se jeho CD nachází v X. Během následné osobní prohlídky byl u cizince nalezen CD, dle kterého byl v dané osobě ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že na území ČR přicestoval dne 31. 7. 2019, žádné platné vízum nebo povolení k pobytu nebylo nalezeno. Žalobce při svém výslechu dne 23. 1. 2022 uvedl, že je zdravý, s ničím se neléčí, v Moldavsku žije v rodinném domě u rodičů, je svobodný, má syna, který žije s jeho matkou, do ČR přicestoval dne 31. 7. 2019 na biometrický pas Moldavska a od té doby zde sám pobývá, pracuje zde brigádně, povolení k práci nemá, v České republice nemá žádné příbuzné ani vazby, nemá zde dluhy, v Moldavsku nemá žádné problémy, má se kam vrátit, má peníze na pobyt i na vycestování, nemá překážku ve vycestování, pokud bude muset, vycestuje dobrovolně. Je si vědom svého nelegálního pobytu, nevycestoval, protože se mu tady líbí, má tu práci, dobře se tady žije, lepší je být tady nelegálně a pracovat nelegálně, než aby třeba kradl.
12. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 29. 10. 2019 do 23. 1. 2022, dobu 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s přihlédnutím délce neoprávněného pobytu, a to ve spodní možné sazbě s přihlédnutím k přitěžujícím

okolnostem tj. že žalobce nemá v ČR povolen pobyt, není zdravotně pojištěn, nedostavil se ke správnímu orgánu dobrovolně – jeho jednání bylo zjištěno až hlídkou policie, když byl zajištěn dne 23. 1. 2022; během kontroly nebyl schopen předložit svůj cestovní doklad, tento byl následně nalezen během prohlídky žalobce, i když se u něj podařilo nalézt cestovní doklad, nebyl schopen doložit oprávnění k pobytu na území ČR. Neshledal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, kdy zvážil všechny údaje, které žalobce uvedl při svém výslechu. Z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců přihlédl k závažnosti daného jednání, kterou odvozoval zejména od délky neoprávněného pobytu, dále zvážil, že žalobce není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý, na území ČR žádné vazby nenavázal, nejbližší rodinu a zázemí má v domovském státě, ekonomické vazby v ČR nemá, protože nemá pracovní povolení, pokud by nebyl odhalen orgány Policie, nijak by svou pobytovou situaci neřešil.

13. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že bylo vydáno na základě neoprávněného pobytu žalobce v České republice v období od 29. 10. 2019 do 23. 1. 2022, přičemž do schengenského prostoru a na území České republiky žalobce přicestoval dne 31. 7. 2019, a to jako držitel biometrického pasu a občan Moldavské republiky. K odvolací námitce se žalovaný zabýval kritérii přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, z hlediska závažnosti vzal v úvahu délku neoprávněného pobytu (818 dní) a skutečnost, že se jednalo o vědomý neoprávněný pobyt, ve kterém by žalobce pokračoval, kdyby nebyl hlídkou odhalen, přičemž ve správním řízení uvedl, že nevycestoval, protože se mu tady líbí, má tu práci a dobře se tady žije. Z charakteru a délky pobytu žalobce žalovaný dovodil, že nerespektování práva je mu zjevně bližší než dodržování předpisů této země. Dále vzal v úvahu jeho věk X. let, kdy zpětnou integraci na pracovní trh v zemi původu považoval za vysoce pravděpodobnou, jeho dobrý zdravotní stav, a skutečnost, že žalobce je dospělý a schopný se o sebe postarat. Poukázal na to, že v České republice nebyly zjištěny žádné jeho vazby (a to ani kulturní či společenské), naopak má všechny rodinné příslušníky v Moldavské republice, o nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života se nejedná. Z ekonomického hlediska vzal v potaz, že žalobce si v ČR vydělával v rámci brigád, z tohoto pohledu se tedy bude jednat o zásah, nicméně jde o předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání, žalobce v ČR nevlastní žádný majetek. Námitku nepřiměřenosti tak nepovažoval za důvodnou, když v odvolání žalobce žádné nové skutečnosti neuvedl. Délku správního vyhoštění 18 měsíců vyhodnotil jakou uloženou v dolní polovině možné zákonné sazby, kdy bylo přihlédnuto zejména k délce a charakteru porušení právních předpisů (tj. vědomý neoprávněný pobyt v délce téměř dvou let a tří měsíců), ve prospěch žalobce pak nebyly shledány žádné polehčující okolnosti vyjma skutečnosti, že se jednalo o první porušení zákona. Za přítěžující považoval, že žalobce se daného porušení dopustil vědomě, ačkoliv po jeho ukončení měl možnost z ČR bez opatření či sankce vycestovat, k jeho odhalení pak došlo pouze v důsledku provedené pobytové kontroly, jinak by ve svém jednání pokračoval. Prvostupňové rozhodnutí tak považoval za zcela přiměřené, z hlediska vycestování do země původu nebyly shledány žádné překážky, když se jedná o bezpečnou zemi původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. a žalobce sám žádné překážky vycestování ve správním řízení neuvedl, sdělil, že v Moldávii nemá žádné problémy, překážka vycestování mu není známa a vycestuje dobrovolně.
14. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke

konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

15. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i v Moldavsku, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a dále též od skutečnosti, že kdyby žalobce nebyl kontrolován policií, situaci by nijak neřešil a nadále by zde pobýval nelegálně.
16. Ve prospěch žalobce správní orgány hodnotily pouze skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona, jiné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce neshledaly, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Předně je třeba konstatovat, že žalobce v průběhu pobytové kontroly nepředložil policii svůj cestovní doklad, tvrdil, že jej nemá u sebe, při osobní prohlídce však byl tento doklad u žalobce nalezen. Z těchto okolností v žádném případě nevyplývá, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem či se doznal, jak se snaží tvrdit v žalobě. Při svém výsledku sice vypovídal, to však již v situaci, kdy byl jeho neoprávněný pobyt odhalen, není zřejmé, proč by tato okolnost měla být hodnocena ve prospěch žalobce. Namítá-li žalobce, že ve správním řízení vyjádřil lítost, pak je třeba konstatovat, že nic podobného z podkladů ve správním řízení nevyplývá. Žalobce pak při svém výsledku vypověděl, že v České republice bez oprávnění pracoval, byl si vědom svého nelegálního pobytu; těmto zjištěním pak neodpovídá žalobní tvrzení žalobce, dle kterého jeho okouzlení převážilo nad respektováním právních norem. Žalobce věděl, že zde pobývá neoprávněně, s plným vědomím této skutečnosti zde i nadále zůstával za účelem výdělků, nečinil, ani neměl v úmyslu činit jakékoli kroky k legalizaci svého pobytu v České republice.
17. Správní orgány se též dostatečně zabývaly možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti, zejména to, že žalobce v České republice v podstatě žádné vazby nenavázal, veškeré zázemí a příbuzné má v domovském státě, o kterém uvedl, že mu tam nic nehrozí, nemá překážku vycestování a vycestuje dobrovolně. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná, námitka je nedůvodná.
18. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, že se počátkem roku 2020 ocitl v nedobré finanční situaci a musel si zajišťovat výdělek brigádami v ČR. Žalovaný se s touto

námítkou žalobce rovněž náležitě vypořádal, soud k tomu dodává, že ekonomické potíže na straně cizince nejsou důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit, v této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019 č. j. 2 Azs 79/2016-39. Byť ekonomické poměry jsou jedním z kritérií, které jsou zvažovány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, v tomto konkrétním případě zcela obecné tvrzení o nedobré ekonomické situaci žalobce a zaostalosti státu původu nezpůsobuje nepřiměřenost správního vyhoštění (když správní orgány mimo to hodnotily, že žalobce má prostředky na vycestování, nemá v ČR dluhy ani žádné vazby, nemá zde rodinu, naopak veškeré jeho vazby jsou v Moldavské republice, je dospělý a zdravý). Závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je tak správný.

19. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka zavinění či pohnutky žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní.
20. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby a ve srovnání s obdobnými případy se uložená délka správního vyhoštění jeví jako velmi mírná. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů a na usnesení ze dne 20. 12. 2021 č.j. 10 Azs 275/2021-31, kde nebylo shledáno nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce necelých pěti měsíců. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.
21. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně